

*Rade Krstič***NEIMENOVANE PESMI****Veter nad nebom**

Ta dolina čudežev
je na gosto poseljena
s tihim zvenenjem
konjskih kopit.

Veter se zaganja
v krošnje dreves,
da bi poslal
pisma iz tihih krajev.

Srajce molka
so obešene na vrh
odprtih kristalov bolečine,
ki se iztrgano oblači v zlato.

Črički zdrsanih sledi
obravnavajo palimpsestno izročilo,
iz katerega nezadržno pada
utrujena luč vodnih hlapov.

Matere pobeglega otroštva
se naslanjajo na pripoved
o težko nabranih spominih,
s katerimi žanje iluzija svoje pečate.

Groza polnoči
se bliža izsanjanim slutnjam,
v katerih so čudežne prikazni
prikovala svoj neskončni vdih poletja.

POT SKOZI DIVJINO

Katera je pot
do bližine usmiljenja
potihoma izgovorjenih vrednot?

Kateri je namen,
da bi zamenjal človeškost
nikoli izgovorjenih besed?

Tu je postaja
objektivnega gibanja
skozi nevidno umetnost.

Tu je molitev,
ki prihaja skozi mrak
Večne Avenije življenja.

Vsi poskušamo
osvoboditi naslage
skoraj uničenih besed.

Kaj je pomen
razumevajočih vprašanj
med Zemljo in Nebom?

Kaj je zelena barva,
ki odpira kilometre žalosti,
odmevajoč v črnobi glasu?

VERJETJE

Verjamem, da se stvari
prilagajajo drugačnim oblikam.

Blizu senčne strani
se izrisuje nevidno pojmovanje.

Ko odložiš breme,
se pojavijo skladnosti,
od katerih pričakuješ celoto.

Vedno se spomin pripravi
na srečanje z razumskimi iskrami.

Biti daleč stran je edina rešitev.

TIŠINA V NOČI

Skupaj z večnostjo poglobljaš
nedovoljene glasove
v tiho žalost.

Ne preostane ti nič drugega.
Moraš vztrajati in nadaljevati
neizpovedane misli in besede.

Počasi se privadiš
na tišino v noči.

In potem veš,
da nisi izgubil presunljivosti,
ki jo je pesem zahtevala od tebe.

LJUBEZEN

Ljubezen je tiha dolina,
v kateri teče reka življenja.

Ljubezen je zmagoviti breg,
preko katerega gredo trume bitij.

Počasi, s skrbno pazljivostjo
se izrisuje večnost zaljubljenцев.

Trpljenje se izogiba slutnjam,
ki so načele privide prikazni.

Poslušanje noči je nov odstavek,
s katerim se izpoveduje sistematičnost
najskrajnejših časovnih impulzov.

Zvezde oblikujejo neskončnost,
pritrjeno v živem socvetju
življenja in smrti.

VEČNOST

Tiha roka časa,
ki se počasi bliža
skrivnostnim trenutkom

življenja.
Živa vez
globoke odsotnosti,

skozi katero gleda
najsvetlejša zvezda.

Ljubezen in smrt,
tesno povezana
v klobčič miru.

Sekunda spomina,
ki žari v izdrtem srcu
najtišje pokrajine.

TVEGANJE

Pripravljen sem tvegati.
Svoje misli bom zamenjal
za neznane daljave
skrivnostnega sporočila.

Ko bom dovolj globoko,
bom ustavil naletavanje nič
v moje preseženo telo.

Zvezde, ki jih bom srečal,
bom pozdravil z vzklikom
navdušujoče prijaznosti.

Ne bom se upiral,
če bodo višje razvita bitja
zahtevala drugačnost
v vesoljski razporeditvi planetov.

BREZNO

Ko sem v tem sklanjanju v brezno
odkril še neodkrite pojme in stvari,
sem se odločil ponoviti postopek.

Ustavil sem vse besede in misli
in se pripravil na uro resnice.

Mravlje spomina so začele lesti po meni.
Začel sem dihati vse globlje in globlje.

Na drugi strani me je čakalo veliko presenečenje.
Iz enega samega zrna svetlobe je posijalo sonce.
In v spletu žarkov sem pomislil na barve,

s katerimi bom enkrat za vselej prekril
najotožnejše pesmi morskih Siren.

OBDELAVA

Bolečina izstopa
kakor izsušena kri.

Obdelujem jo s težkimi črkami.
Vsaka vrstica je izžeta do konca.

Tik pred koncem se pojavi žalost.
Tragedija je nadaljevati.

Vendar je nekje skrit odgovor,
ki vse skupaj predela v veselje.

Tako se pesem izteče
v življenjsko rapsodijo.